

BÜYÜKANNE ELLEN VE BEN

MABEL R.MİLLER

ÇEVİREN:
EVRİM SELİN ALTINKAYNAK

İçindekiler:

1.Küçük kahverengi	5
2.Menekşe Yüzler	13
3.Nasıl oraya geldik	19
4.Virgil'in misketi	31
5.Tanrı için yazı	41
6.büyükanne Ellen ile faytona binmek	49
7.Erikler,Erikler,Erikler	55
8.bize sevgi vermek için asla meşgul değildi	61
9.Doğum günleri,beyzbol ve otomobiller	67
10.Cuma öğlen hatıraları	77
11.cennete kadar...son	85

Birinci bölüm:
Küçük Kahverengi
Ev

Ben küçük bir kızken, kasaba dışında küçük kahverengi bir evde annem ve babam ve erkek kardeşim, Virgil ile yaşıyordum. Bizim evimiz California'nın Napa vadisindeydi. O günlerde, bu vadi ağaçlarla, hayvan çiftlikleriyle, ve üzüm bağlarıyla doluydu. Tahmin ediyorum ki, hala öyledir.

Etrafta o kadar çok çocuk olmamasına rağmen, Virgil ve ben asla yalnız değildik. Bizim oynamak için büyük bir çoban köpeğimiz ve ahırdaki fareleri kovalayan altı kedimiz vardı. Siyah ve beyaz büyük bir inek ve onun yerinde durmayan yavrusu da bizim arkadaşlarımızdı.

Ve bizim, her zaman tavuklarımız vardı. Bizim tavuklarımız bütün gün ağılın içinde kalmazlardı. Bahçenin içinden ahırın etrafını dolaşırlardı, toprağı ve çimi kazıyıp gagalardılar. Her gün saklambaç oynamak istiyorlardı. En azından, bana göre bir tavuğun bir çalının altına kayması veya bir saman yığını arkasına yumurtlaması aynı buna benziyordu.

Bazı günler, onlarla oynama sırası bana geliyordu. Annem bana bir sepet uzatıp şunu derdi, -"Mabel git ve ne kadar yumurta bulabileceksin diye bak. Dikkat ette hiçbirini kırma" derdi. Ve böylece gider babamın kutularının ve yük vagonunun altından gözetlerdim. Bütün ahırın etrafında, samanların içine sokulmuş olan küçük yuvarlak yuvaların içinde yumurtalar bulurdum. Dikkatlice, onları sepetin içine koyardım.

Bir gün ben ılık kahverengi bir yumurtayı daha yakın görmek için tutarken elimden kaydı. Ben onun düşmesini istemediğim için onu yakalayabildiğim kadar hızlı tuttum.

Ben onu tutmayı başarmıştım-ama ben onu çok sıkımdım.
Blop!

Ne kadar yapışkan bir pislik böyle bütün ellerim ve elbisem bu yumurtadan oldu!

Eve gittiğimde, annem sadece kafasını sallayarak gülümsedi ve temizlenmeme yardım etti.

Bazen, bir anne tavuk bir yuva dolusu yumurta yumurtlar, sonra yumurtanın içinden minik tüy gibi yumuşak bebek civcivler çıkana kadar onların üstüne sadakatle otururdu. Ben bütün ailenin hayvan yemliğine ve bahçeyi cıvıltılar yaparak geçmelerini seyretmeyi çok severdim. Anne tavuk gıdaklar ve ailesini çağırırdı ve dikkatlice onları izlerdi. Eğer bir başka hayvan yaklaşırsa, o kızgınlıkla onu kovalamaya başlar, sonrada civcivlerini ahırda ki güvenli bir yerine yönlendirirdi. Ne zaman ahırda parlak sarı civcivlerden bir aile olsa, tutmam için babam yumuşak küçük civcivi ellerim arasına koyardı. Ben onların yumuşak,güzel tüylerini sevmeyi çok severdim.

Bir keresinde çiftlik ambarında tek başınayken, bir civciv ailesinin anneleriyle birlikte geçmelerini seyrediyordum, tüy kadar yumuşak olan bir civcivi almak için eğildim. Anne tavuk gürültüyle gıdaklamaya başladı, ve çok sinirlendi. O tüylerini şişirdi. Öfkeli bir şekilde gıdaklayarak, bana doğru koşmaya başladı. Ben bağırmaya başladım ve ayaklarımın gidebildiği kadar hızla koştum!

Küçük dere evimizin yanından akıyordu, ve Virgil ve ben suların aktığı yerde iki kaya parçanın arkasında saklambaç oynamayı çok severdik. Ayaklarımın ıslanması benim için fark etmezdi. Çünkü her zaman çıplak ayak giderdim.

Dere oynamak için her zaman güvenli değildi. Bazen, günlerce yağmur yağdığı zaman, bizim küçük deremiz insanı devirebilecek kadar su dolardı.

Böyle olduğu zaman, akan su o kadar çok ses çıkarırdı ki, her yerden bu su sesini duyabilirdin. Dereden gelen ses yüzünden akşam uyumakta zorlanıyordum. O yüzden, yatağında yatıp karanlık odamda korkunç şeyler hayal ederdim.

Sonra da sessizce yatağımdan kalkıp, penceremin perdesini açar, derenin yatağı boşalıyor mu diye görmeye çalışırdım. Ben, bu selin evimizi derenin aşağısına götürür mü diye korkardım. O yüzden korkup, babamın yatağına koşardım.

Babam beni kollarının altına alırdı. Babam beni yatağıma götürürken hep şunu derdi, “Korkma, küçük kızım.” Bazen, çok korktuğum zamanlarda, babam beni kendisinin ve annemin arasına koyardı. Orası, yağmurlu ve korkunç olduğu zaman uyumak için çok harika bir yerdi.

Küçüklüğüme ait hatırladığım ilk şey, bir keresinde babamın beni mutfak masasına çıkarıp kollarını açması ve kollarının arasına atlamamı söylemesiydi.

Bende onun güvenli ve güçlü kollarına atladım. “Tekrar ve tekrar” dedi. “Atla, küçük kızım” derdi. Her atlayıştan sonra, ben daha uzağına atlayım diye masadan bir adım daha uzaklaşırdı. Ben devamlı atladım, ve beni her zaman güçlü kollarıyla tuttu. Sonrada beni tavana doğru havaya atardı, o sırada bende güler çığlık atardım.

Bir gün Cuma günü öğleden sonra, her zaman ki gibi, annem saçlarımı yıkadı. Sonra annem parmaklarıyla saçımı kıvırdı. Bizim bugün olduğu gibi saçı kıvırtan saç spreyllerimiz yoktu. Annem fırçasını şekerli suya bandırır ve parmağındaki her kıvrımın üstünü tarardı. Kıvrımlar kuruyana kadar kafamı düz tutmam çok önemliydi, o yüzden, benim küçük kırmızı sandalyemi oturmam için masanın üstüne verirdi.

Masanın üstünde yukarıda olmak eğlenceliydi. Ben kendimi bir yetişkin gibi hissediyordum. Bir keresinde kapı açıldı ve

içeriye babam girdi. Ben kurumakta olan kıvrımlarımı unuttum, eğlenceli olabilecek bir şey biliyordum. Büyük bir hızla ona doğru havada sıçradım.

Ama babam beni masanın üstünde görmemişti. Ne olduğunu hayal edebiliyor musunuz?

Kimse beni tutmadı. Ve ben yere çarptım. Benim hayal kırıklığı ve acı içinde ağladığımı hayal edebiliyor musunuz?

Şaşırılmış olan babam şefkatle beni kaldırdı. Annemde yaralarımı öptü. Benim erkek kardeşimde, “ne kadar aptalca bir şey böyle!” dedi.

Evet, öyleydi ama bir daha bu yanlışı yapmadım. Asla!

İkinci bölüm:

Menekşe Yüzler

Küçük kahverengi evde en sevdiğim şey dedem Willie ve ailesinin ve büyükannem Ellen White'ın bize yakın oturmalarıydı.

Eğer giriş kapımızdan çıksam ve sağ tarafa doğru gitsem tepeye çıkmak beş dakikamı alır, ve beyaz bir evde yaşayan dedem Willie ve ailesine gitmiş olurum. Ama ön kapıdan sola gidersem, tahta köprüyü geçip, büyük ahır geçerek, büyükanne Ellen'ın evine gitmek yalnızca üç veya dört dakikamı alırdı. Orası Elmshaven diye adlandırılırdı.

Annem bir sabah, çiçek bahçesindeki en güzel menekşeleri toplamamda bana yardım etti. Sonrada tek başıma bunları büyükanne Ellen'a götürebileceğimi ve onu ziyarete gidebileceğimi söyledi. Kendimi yetişkin gibi hissetmişim. Büyükanne Ellen ile yaşayan Sara teyze, ona bakan ve kapıyı bana açan kişiydi. Sara McEnterfer gerçekte bizim teyzemiz değildi, ama onu öyle çağırıyorduk. O, benim öndeki odadan geçmeme izin verdi ve güzel kırmızı halısı olan merdivenden yukarı çıktım. Merdivenin sonunda, uzun koridordan koşarak büyükanne Ellen'ın yazı yazma odasına girdim.

Sonra büyükanne Ellen beni gördü ve yüzü gülümsemeye başladı. O, yazı tahtasını, sandalyesinin kenara itti ve kollarını açtı. Bende onun kollarına doğru koştum. Büyükanne Ellen her gün Tanrı'nın ona gösterdiği ve ona söylediği şeyleri yazarak zamanını geçiriyordu. Ellen White Tanrı'nın bir elçisiydi. Tanrı ona rüyalarında vizyonlar veriyordu. Bazen, melekler gelip onunla konuşurdu.

Bu sabah, bana sıkıca sarıldı ve küçük kirli elimden aldığı çiçekler için teşekkür etti. O, öyle gülümsemişti ki, sanki ona gerçek bir çiçekçiden büyük bir buket getirmişim gibi!

“Şu gülümseyen menekşe yüzlere bak” diye güldü. “O yüzden en sevdiğim çiçeklerden biridir menekşeler. Onlar beni mutlu eder. Bak, Mabel! Her menekşe sana gülümsüyor.” dedi.

Ben menekşelerin yüzleri olduğunu bilmiyordum. Birdenbire, bende onların yüzlerini görebilmişim.

“Mabel,” dedi büyükanne Ellen, “üzgün veya kızgın olan bir menekşeyi parmağınla göster.” dedi.

Her bir çiçeğe dikkatlice baktıktan sonra, “Büyükanne, üzgün olan hiçbir yüz yok. Her bir menekşe gülümsüyor.” dedim.

Büyükanne gülümsedi. “O yüzden menekşeleri seviyorum. onlar beni mutlu ediyorlar, çünkü onlarda mutlular.” Beni yanına çekti. Tanrı bizim menekşeler gibi olmamızı istiyor. O, bizim etrafımızdakilere mutluluk vermemizi istiyor.

Ben büyükanne ile konuşmayı sevmiştim.

“Mabel, menekşelerin sabah ilk yaptıkları nedir bilir misin? diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır. Ne yaparlar?”

“Menekşelerin ilk yaptıkları şey sabah yüzlerini güneşe döndürmektir,” dedi.

“büyüme için onun ışığa ve sıcaklığa ihtiyacı vardır. Bütün gün boyunca, menekşeler yüzleri güneşe doğru tutarlar ama güneş battıkça ve karanlık olunca, menekşeler bütün akşam dinlenir, ertesi sabah güneş onları uyandıracığına inanıyorlar”

“Mabel, Tanrı bizim onlar gibi olmamızı istiyor,” dedi. O, bizi bütün akşam korur ve bizi sabahleyin uyandırır. Tanrı bizim parlak, ılık, sevecen güneşimizdir.”

“Teşekkürler, sevgili Tanrım,” deriz uyanınca ve Onu düşünürüz.” Sevgin ve bana baktığın için teşekkürler. Bu sabah, kendimi Sana veriyorum. Mutlu ve itaatkar olmam için bana yardım et.”

Büyükanne Ellen elimi sıktı. “Bütün hayatın boyunca, Mabel, sabah uyandığında yeni bir güne başlarken Tanrı ile konuşmayı unutma. Tanrı’nın bütün gün seninle olmasını iste. O, seni çok seviyor o yüzden hiçbir zaman seni bırakmaz. Eğer doğru yoldan saparsan bunu hatırla ki, her zaman seni duyar. Şunu söyleyebilirsin, “Sevgili Tanrım, doğru yolda gitmem de lütfen bana yardım et ve sana sadık olmam için bana yardım et.” asla unutma, Mabel, Tanrı dualarında fısıldasan da, O bunu duyar.

Ve ben, büyükannemin ne dediğini bugün hala hatırlıyorum. Bunu söylediği zaman, seksen yıldan bile fazla oldu. Ama ne zaman bir menekşe görsem, gülümsemeyi unutmuyorum. Ve bütün hayatım boyunca fark ettim ki büyükannem Ellen haklıydı. Eğer sabah uyandığımda gökteki babamla konuşursam o beni gün boyunca doğru şeyler yapmam için yardım eder. O, her zaman yapar. Daha ve daha çok, onun gibi olmama yardım eder.

Üçüncü bölüm:

Nasıl Oraya Geldik

Ben doğduğumda nasıl olurda bizim küçük kahverengi evimizde ailem oturuyordu? Size anlatayım.

Uzun yıllar boyunca, Büyükanne Ellen White ve Büyükbabam James White küçük dua evimizde çok çalışıp yardım ettiler. Yedinci gün Adventist topluluğu büyüdü. Çok çalışmaktan ve seyahat etmekten çok yorulmuşlardı. Seyahat etmek o günlerde kolay değildi. Genellikle at üstünde veya faytonla seyahat ederlerdi, ve gitmek istedikleri yere gitmeleri haftalar alırdı.

O zamanlarda, James ve Ellen White'in evlenmiş olan iki oğulları vardı, onlar Edson ve Willie'ydi. Ama James torunlarını göremedi. Altmış yaşını doldurduktan iki gün sonra James White öldü. Birkaç hafta sonra Willie'nin karısı, Mary'nin, kız bebeği oldu. Adını Ella May White koydular. Yirmi sekiz sene sonra benim annem oldu. Büyükanne Ellen torununu çok sevmiştir ve Ella'nın ilk kelimesi büyükanne olmuştu.

Ella sekiz yaşındayken, onun kardeşi olan Mabel üç yaşındayken, çok kötü bir şey oldu. Onların güzel anneleri öldü. Büyükanne Ellen kalbini açtı ve torunlarına evini açtı. Onun evine yaşamak için yerleştiler. Hatta, büyükanne Ellen'in bütün hayatı boyunca onunla birlikteydik veya ona komşu olduk.

Çok geçmeden, Büyükanne Ellen ve bütün ailesi ve yardımcıları ile Avusturya ya gittiler. Dokuz sene boyunca orada yaşadılar ve dua evinde çalıştılar. Avusturya da ki dua evi büyüdü. Kolej ve hastane açılın diye yardım ettiler.

O zamanlarda, Avusturya da ki dua evi Willie'nin sorumluluğu altındaydı. O çok meşguldü ama eşi olmadan kendini yalnız hissediyordu. Ama bir gün, o güzel bir kadınla tanıştı. Adı Ethel May Lacey ve kısa süre için birbirlerine aşık oldular.

“Benimle evlenir misin diye sordum” dedi Willie annesine, “Ah,Willie,” dedi büyükanne Ellen, umarım ki evet der.

Willie kafasını salladı. Yeni Zellanda'ya gidiyorum ve birkaç aylığa gidiyorum. Beni çok mutlu edecek evliliği istediğini ve beni sevdiğini, bildiğimi ona söyledim, o “Burada olmadığın süre içerisinde dua et. Sana cevabımı şimdi veremem döndüğün zaman cevabımı vereceğim” öyleyse bekleyeceğim dedi.

Ve böylece, Willie gitti, ve Ethal May'in cevabını bekledi. Ama büyükanne Ellen çok beklemedi. Bir gün, Ethel May cevabını verdi. “Tanrı bana cevabımı verdi. Ben biliyorum ki,Willie ile evlenmem Tanrının planıdır.” dedi.

Büyükanne Ellen, oğlunun nazik ve sevecen bir eşi olacağı için mutluydu. Ethel May, White ailesinde hoş karşılanmıştı.

Büyükanne Ellen oğlu Edsona mektup yazdı. Willie için çok iyi birini bulduk. Nerede Ethel May olsa,orada güneş ışığı ve sevgi göreceksin.

Seneler geçti, ve artık White'ların Amerika'ya dönme zamanı gelmişti. Büyükanne Avusturya'ya geldiğinde tek iki torunu vardı. Ella ve Mabel'di. Ama şimdi beş tane vardı. Willie ve Ethel'in ikiz oğulları oldu, Henry ve Herbert. Dört yaşında adı Grace olan bir bebekleri oldu. Şimdiye kadar, Mabel on-üç,ve Ella büyümüş on-sekiz yaşındaydı.

Bu aile Pasifik okyanusu üzerinde eve doğru üç haftada gittiler. Bu yolculuk sırasında yolcu gemisinde birkaç kere, Tanrı vizyonlarla Ellen White ile konuştu. Vizyonlar rüyalar

gibidir, tek fark uyumuyorsun. Büyükannem Ellen gibi özel insanların Tanrı ile özel konuşma yoludur. Gemideyken, Büyükannem Ellen Tanrıya şunu sordu, Amerikanın neresinde evimi kurabilirim?

Onun büyükannemin dinlenip, yazabileceği sessiz bir yer olacağını söyledi. Büyükannem nerdeyse yetmiş-üç olmak üzere olsa da, Tanrı'nın hala onun üzerinde bir planı vardı.

Ama Tanrı bu özel yeri ona söylemedi. O ve Willie Kaliforniya'nın olabileceğine karar verdiler. Kitaplarının basıldığı yer olan Pasifik basın oraya yakındı.

Pazartesi sabahı, aile teknesi San Francisco'ya geldiğinde hepimiz yeterli olabilecek boyutta ev aramaya başladık. Bu bulmak için kolay değildi! Ve bütün eşyalarını Avusturya'da bıraktılar. Çünkü hepsini buraya getirmek çok pahalı olurdu. Ve çok az paraları vardı.

Aile bütün şehre baktılar. Satılık evler, ya çok küçüktü veya çok para istiyorlardı. Bütün pazartesi, Salı ve Çarşamba günleri ev aradılar. Sonunda, büyükanne Ellen "Tanrı bana bizim için sessiz bir yerin hazır olduğu söyledi. Ben bize göstere kadar bekleyeceğim." dedi.

Willie annesinin yorulduğunu anlamıştı. "Anne" diye önerdi. Neden sen ve Sara (büyükanne Ellenin yardımcısı) bir trenle St. Helena da ki sanatoryuma (hastaneye benzer bir bina, hasta veya dinlenmek için giden insanlar içindir.) gitmiyorsun. Napa vadisinden sadece altmış mil uzakta. Ben ev ararken sen orada dinlenebilirsin.

"İyi fikir," dedi, büyükanne Ellen. Büyükanne Ellen ve Sara Perşembe günü trenle St. Helena'ya gittiler.

Ertesi gün, Cuma günü, büyükanne Ellen eski bir arkadaşıyla karşılaşır ve büyük bir satılık evin olduğunu ve buradan biraz uzaklıkta olduğu söyler. Büyükanne Ellen gidip ona bakmaya karar verdi.

“Fakat asla ve asla, güzel ve pahalı bir eve sahip olamayacağımızı biliyorum.”

Büyükanne Ellen ve arkadaşına bu geniş ve iki katlı ev gösterildi. Yerde halılar, ve pencerelerde perdeler vardı. Her odanın, her şeyi vardı- masalar, yataklar, ve sandalyeler. Dolapların içinde çarşaf, havlular ve masa örtüleriyle doluydu. Bir evin ihtiyacı olan her şey vardı. Mutfaktaki dolaplarda tabaklar, tencereler ve tavalar vardı. Pişirmek için büyük siyah bir ocak ve odalarda şömineler için odun vardı.

Dışarıda, bahçede sebzelerin büyüdüğünü gördü. Ve toplanıp yemek için hazır dılar. Orada üzüm bağları ve yüzlerce meyve ağaçları ve zeytin ağaçları vardı. İki bin tane kuru erik ağacı vardı. Ahırın içinde, tavukların yumurtladıklarını ve bir ineğin yavrusuna süt verdiğini gördü.

Bağlanmış olan iki güzel at sevmeyi bekliyordu. Büyükanne Ellen atları severdi. Büyükannem Tanrı için seyahat ederken atlar binlerce mil götürürdü. Büyükannem büyük bir ahır vagonu, dört tanede fayton ve hayvanlar için tonlarca samanın olduğunu fark etti. Böyle bir eve sahip olmayı anca rüyalarım da görebilirdim” dedi.

Sonunda merak edip sordum “Bu evin fiyatı ne kadar?”

Cevap sanki Tanrı'nın hediyesi gibiydi, fiyat o kadar azdı ki ellerindeki parayla alabiliydiler! Hemen farkına vardım ki, burası Tanrı'nın ona söz verdiği sessiz yerd i.

Onun Oakland'da ki ailesine, mesaj yollarken ki heyecanını hayal edebiliyor musun? Ev aramayı bırakın! Bütün eşyalarınızı toplayın ve buraya gelin. Aradığımız evi buldum ve alıyorum.”

Çabucak geldiler, istedikleri eşyaları olan bir ev buldukları için tüm aile çok şaşır mıştı. Artık, yataklar, masalar, koltuklar vb. şeyler almalarına gerek kalmamıştı.

Onlar Avusturya'dan yanlarına birkaç şey almışlardı.

Bunlardan bir tanesi, büyükannemin yazma sandalyesiydi. Bu rahat sandalye bir tarafında düz bir tahta ile tutturulmuştu. Büyükanne Ellen bir şey yazarken kağıtlarını bu düz tahtaya koyardı. Ayağa kalkmak için hazırken, bu tahtayı kenara koyardı.

O akşam, dünya üzerinde asla böyle bir eve sahip olacağımı hayal bile edemezdim diye yazdı. Büyükannem, yaşamak ve yazmak için sessiz bir yer verdiği için, tekrar ve tekrar göklerdeki babamıza teşekkür etti.

Büyükannem yeni evine Elmhaven adını koydu.Çünkü bahçede kara ağaçları olduğu için.

Büyükannem Ellen, taşındıktan sonra ki günlerini Tanrının mesajlarını yazarak geçirdi. Onun işi onu meşgul kıldı. İnsanlar, onun onları ziyaret etmesini istiyorlardı. Büyükannemin yardıma ihtiyacı vardı.

Avusturya'da, büyükanneme yardım eden bir genç adama, yazma işini verdiler. Ve onun adı Dores E. Robinsondi. O, Elmhaven'de yaşıyor, ve yemeğini orada yiyordu. Tabii ki de büyükannemin torunlarıyla tanıştı. Birkaç sene sonra, Ella ile Dores'in arkadaşlığı sevgiye dönüştü.

Ella'nın babası, Willie White geçen yaz onları sanatoryum'da evlendirdi. Büyükanne Ellen, gelin ve damat için özel bir dua yaptı.

Beş sene boyunca, Willie White'in evinde yaşadılar. Ve sonrada, o evde Virgil doğdu.

Sonunda, Ella ve Dores yeterince para toplayınca küçük kahverengi evi inşa ettiler.

Babamın kapının üzerine koyduğu boya kurumak için zaman bulamadan bu küçük kahverengi evde ben doğdum.

Dördüncü bölüm:

Virgil'in Misketi

Bir Cuma sabahıydı, annemin yaptığı pastayı görmek için bir sandalyeye tırmanmış onu izliyordum. Annem, “Mabel, yarın senin ağbinin doğum günü.” dedi. Doğum günleri ve doğum günü pastaları çok özeldir.”

Annem pastanenin üstüne mumları yerleştirirken onu izledim. Ve ortasına kırmızı bir mum koydu.

“Her şeyi bugün hazır ediyoruz. Çünkü yarın Sebt günü. Biz Virgil'in hediyelerini bugün öğleden sonra vereceğiz. Pastayı yarın yeriz.”

Annem pasta için kullandığı tavaları lavabonun içine koyarken, ben pastanın yanında durdum. Küçük bir dilim için elimi sokmak isterdim. Ama, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Annem düşündüklerimi anlamış gibiydi.

Hemen gelip masadaki pastayı alıp dolaba sakladı. Bu pastayı gizli tutalım.” dedi. “Bu pasta, Virgil'e sürpriz olsun.”

O gün öğle vakti, babam öğlen yemeği için ofisini bırakıp eve geldi. Biz yemeğimizi yedikten sonra şarkı söyledik. “Doğum günün kutlu olsun, Sevgili Virgil.” Dedi babam, üç hediyeyi verirken. Virgil hediyeyi hemen açtı. İlk hediyeyi açtığında içinde döndükçe ses çıkaran bir topaç gördü. Ve bunu uzun zamandan beri istiyordu. Onu sardı ve bıraktı ve böylece topaç bütün mutfağı döndü.

Sonra Virgil, bir sonra ki hediyeyi açtı. Bu bir çift eldivendi. “Sağol” dedi. Ve sonraki hediyeyi istedi. Ama bunun kağıdı açıktı. Onun yüzü mutlulukla doldu. Bu büyük, güzel bir cam misketti!

Virgil, misket koleksiyonu yapıyordu. Babam, ona misketin nasıl oynandığını gösterdi, toprağa bir yuvarlak

çizerek ve misketleri bunun içine koyarak oynanıyordu. Ve sonra başka bir misketi alıp, baş parmağına ve parmakları arasına yerleştiriyor, ve başka bir miskete atmaya ve onu çıkarmaya çalışılıyordu.

Ben asla oynayamadım. Ama seyretmeyi seviyorum. Her misket çok güzel, hepsinin kendine göre renkleri var. Benim onlara dokunmam yasak. Çünkü annem, onları ağzıma koyup ta yutarım ve boğulurum diye yasaklamıştı.

Ama bu misket farklıydı, bu misket büyüktü. Ağzıma girmek için çok büyüktü. Sonra annem Virgil, “Neden Mabel’e misketini göstermiyorsun?” diye sordu. Ben çok heyecanlanmıştım.

Virgil vermek için hazırlanırken, ben ellerimi birleştirip uzattım ve misketi elime koydu. Ve ona dikkatlice baktım. Mavi ince çizgileri ve kenarlarında kırmızı ve sarılar vardı. Tam ortasında kırmızı bir çiçek vardı. Misket döndükçe çiçeğin taç yaprakları dönüyormuş gibi oluyordu.

Bence, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Bunun benim olmasını istiyordum. Virgil misketi geri isteyince ben hayır anlamında kafamı salladım. Sonra Virgil “Mabel” dedi, misketimi geri ver.” Ben daha sıkı tuttum ve “hayır” dedim. “Anne” diye bağırdı, “Mabel misketimi geri vermiyor”

“Nazıkçe, bir daha sor” diye önerdi. O denedi, “Lütfen misketimi verir misin? Bu misket benim doğum günü hediyem.”

“Hayır” diye bağırdım.

“Küçük kızım” dedi, şaşırılmış bir sesle, “Virgil sana bakman için verdi. Ona teşekkür et, ve Virgil’in misketini geri ver.”

Elimdeki Pürüzsüz misketi tuttum ve güzel renklerine baktım.

“Geri ver” dedi.

“Hayır” diye bağırdım.

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Annem kafasına salladı. Babam benim küçük sandalyemi alıp mutfak kapısının yakınına koydu. Ve sonra beni kaldırıp oraya oturttu ben sıkı bir şekilde miskete tutunurken.

“Küçük kızım” dedi. “Sen Virgil’in misketini verene kadar bu sandalyede oturacaksın.”

Ben küçük sandalyemde bütün öğlen oturdum. Annem bana bakmıyorken erkek kardeşim kapıdan bana dil çıkarıyordu. Ben misketi verir miydim hiç? Asla!

Akşam yemeği yeme zaman geldiğinde, annem sandalyemde oturan bana bir tas içinde ekmek ve süt getirdi. Yediğim yemek bu iken, onlar konuşup gülüşüyorlar ve en sevdiğim yemekleri yiyorlardı. Bunlar benim en sevdiğim çorba, sandviçler, kiraz ve kurabiye idi.

“Seni özlüyoruz, Mabel” diyerek babam seslendi. “Gel buraya. Virgil’e misketini ver. Bu akşam yemeği çok güzel.”

Çok güzel kokuyorlar, süt ve ekmekten çok daha iyiydi. Misketi geri ver. Hayır!

Güneş Cuma günü batarken, annem orgu çalarak Sebt Gününü başlattı. Babam beni kaldırıp orgun yakınına koydu. Annem mutlu bir şekilde, “Mabel, bizimle şarkı söyle,” şarkı söylemek istemiyordum. Kötü davranıyordum. Sonunda, babam hikaye okurken sandalyemde uyuyup kaldım.

Bir daha gözümü açtığımda, yatağımdaydım ve Sebt sabahıydı. Gözümü açtığımda odamın içinde parlak sarı güneş ışınları ve hemen yanımda annem vardı.

“Mabel, kalk artık,” dedi öperek. “Sebt Günü için olan giysilerimizi giyelim. Kahvaltı edip Sebt Gününe gitmeliyiz.”

Mutluluk içinde kalktım. Ben Sebt Günü derslerini seviyordum. Annem ve ben, mutfağa yürüdük. Elime cam misketi verip, “Bunu Virgil’e ver ve kahvaltı için sandalyene otur.” Hala gülümserken, Virgil’in oturduğu yere koştum

Virgil'in misketini vermek için. Birdenbire hatırladım. Bütün mutluluğum kayboldu. Yerin tam ortasında durdum.

“Acele et, küçük kızım,” diye babam seslendi. “Şeftalili tostun soğuyor.”

Güzel misketi elimde tuttum. Ne kadar çok baktıkça içimdeki ses gittikçe güçlü bir şekilde senin olsun diyordu. Ve sonunda karar verdim. Virgil elini uzatıyordu. Ona baktım ve kafamı hayır anlamında salladım.

“Hayır, ben bunu istiyorum.” dedim.

“Mabel” dedi, babam hayal kırıklığı içinde.

“Dinlemeyi öğrenene kadar sandalyende oturacaksın.” sandalyeme gittim. Annem bana süt ve ekmek getirdi.

Birkaç dakika sonra, St.Helena sanatoryumu dua evinin çanı çaldı. O çalıyordu.

“Sebt okuluna gitme zamanı geldi. Ben, Virgil ve babamın kapıdan çıkmalarını izledim. Çok gitmek istiyordum. İnatçı bir şekilde dinlemeyi seçmediğim için ve kardeşimin misketini vermediğim için bütün sabah küçük kırmızı sandalyemde oturdum.

Annem evde benimle kaldı. Beni azarlamadı. Sadece İsa'yla ilgili konuştu, nasıl O'nun her zaman ailesine ve cennetteki Baba'ya karşı itaatkar olduğunu anlattı. Annem, Rabbe itaat etmem için benimle dua etti.

Ben bütün sabah sandalyemde oturdum. Bacaklarım kalkıp koşmak için yalvarıyordu. Sonunda Virgil ve babam geldi. Annem Virgil'in harika pastasını masasına çıkardı. Bir kez daha annem, misketi kardeşime verip onlarla pasta yememi söyledi.

Ben kafamı yine hayır anlamında salladım ve misketi sıkıca tutundum. Bana yine ekmek ve süt verildi. Ben bunu istemiyordum. Ben bundan nefret ediyordum. Masada püre ve grayvi vardı. Ben pişirilmiş fasulyenin kokusunu alabiliyorum ve çikolatalı pastayı görebiliyordum. İtaatsiz davranıp

Virgil'in misketlerine değer verip, yine ekmek ve süt yer miydim?

Hemen zıplayıp erkek kardeşime koştum ve misketi geri verdim. Benim kötü hissetmeme sebep olacak şekilde gülüp alay etmedi. Bana sarılarak, "Teşekkürler,küçük kardeşim,"dedi, annem ve babam ellerini cırpıtlar.

"İşte böyle, Rab ve O'nun melekleri doğru şeyler yaptığımız zaman mutlu olurlar."dedi annem mutlu bir şekilde. Ve sonra, hepimiz oturup büyük bir aile olarak Virgil'in doğum gününü kutladık. Ben pasta yerken, kedi, benim ekmek ve stm yedi. Aslında kalbimin içinde, itaat ettiğim için mutluydum.

Çok seneler sonra babama sordum, "Neden inatçı bir kızı çektin? Sen elimdeki misketi alacak kadar güçlüsün ve zorla bana itaat ettirebilirdin."

Her zaman dediğini hatırlayacağım. "Tanrı bize zorla itaat ettirme gücüne sahip olsa da yapmaz. İtaatkar olmak, yalnızca doğru olanı seçen, sevgi dolu bir kalpten geleni kabul eder."

Küçük yaştayken, onlara karşı itaatkar olmayı öğrenirsem, büyüdüğüm zaman cennetteki Babama karşı itaatkar olmayı, nasıl seeceğimi bilge bir şekilde bana öğreten, anne ve babama bugün teşekkür ediyorum.

Beşinci bölüm: Rab için Yazıyorum

Ding-dong!ding-dong!

Küçük kahverengi evimizin bahçesinde oynarken, Elmshaven'in yemek zilinın çalındığını duydum. Birkaç dakika içerisinde, babamın yoldan aşağıya doğru yürüyeceğini, köprüyü geçip, bahçe kapısına yöneleceğini biliyordum.

“Anne” diye seslendim. “Babamın yanına koşabilir miyim?”

Neşeyle annem, “Tabii, canım,” diyerek cevapladı.Yoldan geçerken annem beni asla uyarmazdı. Çünkü vadimizde birkaç kişinin otomobili vardı. Aslında bir tanesine çok binmek isterdim!

Kapımızdan dışarı çıktıktan sonra koşmaya başladım. Eğer babam ofisinden çıkmadan önce onu yakalayabilirsem, babamın büyük siyah daktilo ile yazdığı yazıyı görebilirdim. Babamla gurur duyuyordum. Babamın babası Asa T.Robinson'u -ben ona büyükbaba Robinson diyordum-bana babamın dokuz yaşındayken, özel bir kod olan stenografiyi öğrendiğini söyledi. Büyükbabamın söylediği her şeyi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yazmayı öğrenmek istiyordu.

Büyükbaba Robinson, bana bir keresinde büyükannem Ellen'in ona daktilo yazmayı bilen birini tanıyıp tanıdığını sormuş. Büyükannemin verdiği vaazları yada konuşuklarını veya kitapları yazabilecek birine ihtiyacı vardı.

Büyük babam “Evet,” diye yanıtladı. “Oğlum Does, stenografi ile benim vaazlarımı on yaşından beri yazıyor..” Ve böylece babam büyükanneme çalışmaya başladı. O, sadece on-sekiz yaşındaydı.

Büyükannem Ellen yazmak için niçin insana ihtiyacı vardı? Size de söylediğim gibi, on-yedi yaşındayken Tanrı onun özel elçisi olmasını istiyordu. Yaşamı boyunca Tanrı ona iki binden fazla vizyon verdi. O'nun meleği, "Yaz! Yaz! Yaz!" derdi. Ve o da yazdı. Rab için yazdı. Ve büyükannem Ellen 1915 senesinde öldüğü zaman, tarihte diğer birçok kadından daha çok yazmıştı!

Ve yazı yazmak onun için kolay değildi. Çok sık hasta olurdu. Elleri titrer ve acırdı. Bilgisayar yada daktilo kullanmıyordu. Onun bir tükenmez kalem bile yoktu. Kullandığı kalem hep mürekkebin içine bandırıyordu. Üç dört kelime yazsa hemen mürekkebin içine bandırıyordu. Bu mürekkep çok pis bir şeydi.

Fakat Rab, vaazlarında söylediği yada yazdığı her şeyi tutmasını istedi. Ve o zamanlarda, video kameraları veya teypler yoktu. Ve bu yüzden, aynı benim babam gibi insanlar, onunla birlikte seyahat edip, bütün söylediklerini not etmesi için işe aldı. Onun söylediği her şeyi ve eli ile yazdığı her şeyi daha sonra daktiloyla yazardı.

Büyükannenin yazdığı yazıları güvende tutmak için büyükbaba Willie, Elmshaven ofisinin arkasında yangına dayanıklı bir oda inşa etmişti. Bu odanın, kocaman bir kapısı vardı ve kilitliydi, ama hiç penceresi yoktu. Tanrının Büyükanne Ellen'a verdiği bütün mesajların hepsi burada güvende tutuluyordu. Günümüzde, bütün bu belgeler, White Estate ofisindeki yangına dayanıklı odanın içinde saklanıyor.

Bu oda da, Büyükannem Ellen'ın el yazısıyla yazdığı iki bin sayfa bulunuyor. Burada üç bin adet daktilo ile yazılmış vaaz, konuşma ve günlük yazılar bulunmaktadır. Beş binden fazla magazin, makale ve mektup vardır. Rab, bütün bu mesajları, tüm bu yıllar içerisinde korudu, böylece bugünde bütün bunlara sahibiz. Yazdıkları 140'tan fazla dile çevrildi.

Ve yüz-yirmi-beş kitabının içindeki hiçbir söz, Tanrının Kutsal Kitabıyla ters düşmüyor.

Tanrı sık sık, Büyükanne Ellen'la gece boyunca konuşurdu. Bazen, Tanrı meleklerinden birini Ellen'a şarkı söylesin diye gönderirdi. O, İsa geri gelmeden önce, gelecekte olacak olan şeyleri vizyonlar aracılığıyla ona gösterirdi. Hatta vizyonlarda cenneti bile gördü!

Büyükanne Ellen genellikle sabah üçte uyanırdı. Bütün Elmhaven sessiz ve karanlıktı ve rahatsız edilmeden yazabileceğini biliyordu. Sıcak sabahlığını giyip koridordan geçip yazma odasına gaz lambasının ışığıyla giderdi. Sara Teyze'nin onun için her zaman hazır tuttuğu şöminenin içine o kibriti çakar ve ateşi yakardı.

Sonra üç dört saat boyunca,büyükanne Ellen sallanan sandalyesinde elinde mürekkebi, kalemi ve dizlerinin üzerinde bu yazma tahtasında kağıtları olurdu. Bütün melekler etrafında,o Tanrının ona gösterdiklerini yazardı.

Saat yedide, Elmhaven'in çanı çalardı. Büyükanne Ellen kalemini bırakıp ailesi ve çalışanları ile birlikte kahvaltı ederdi. Kahvaltıdan sonra, büyükanne birkaç saat dinlenirdi. Uyandığında, eğer hastaysa yada kendini kötü hissediyorsa, Sara teyze ona gereken ilaçları verirdi, ve sonrada temiz havada faytonla gezmesi için götürürdü.

Öyle günlerde, babam ofisten ayrılmadan önce yanına giderdim. Elmhaven'in arka bahçesine geldiğimde, babamı büyükanne Ellen ile konuşuyor bulurdum. Onun elini tutmak için koşardım.

Büyükanne Ellen bana gülümsedi. "Mabel, yemekten sonra benimle birlikte fayton gezisine gitmek ister misin?" İster miydin? "Evet, Evet, Evet, büyükanne!" Büyükanne Ellen yine gülümsedi. Babama "Sara onu almak için sizin kapınızda atı durduracak." dedi.

Yemek için bekleyemiyordum!

Altıncı Bölüm:

Büyükanne Ellen

İle birlikte fayton Gezisi

O gün öğlen yemeğinde, annemin, “Mabel yemeğinle oynamayı bırak. Yemeğini bitir.” demesine gerek yoktu. İlk defa, kimse bana acele etmemi söylemedi. Büyükanne yemeğimi yedikten sonra faytona bindirme sözü verdi. Çok geçmeden, kapımıza doğru gelen at sesleri duydum. Yüzüm ve ellerim temizdi. ve ön kapıda salıncakta sallanıyor, ve bekliyordum.

“Bak geliyorlar” dedim o sırada Sara teyze atı kapımızın önünde durdururken. Annem beni faytona bindirmek için yanımdaydı. Annem kulağıma fısıldadı. “Unutma, büyükanne Ellen yorgun olabilir. Faytonda fazla kıpırdama ve çok konuşma.”

“Tamam yapmam” diye söz verdim.

Büyükanne Ellen, beni onun ve Sara teyzenin arasına koydu. Ben aslında kenarda oturmak istiyordum. Ama Büyükanne Ellen benim tekerleğin üstüne düşebileceğimden korkuyordu. Bu faytonun başka faytonlar gibi adımı yoktu. Onu bindirebilmek için, çatısını bir ucundan kaldırırlar, sonrada faytonu balkona yaklaşıtırlardı, ve büyükanne Ellen’in bir adım alması yeterliydi.

Büyükanne kolunu bana doladı ve beni yakınına çekti ve biraz sıktı. Onun yanında kendimi nasıl rahat ve sıcak hissettiğimi hala hatırlıyorum.

“Glass Dağının etrafında dolaşacağız.” dedi büyükanne Ellen. Evimizin yanındaki küçük dağa bu ad verilmişti. “Ben dağın diğer tarafında ki küçük bir eve yeni taşınan aileyi görmek istiyordum. Onlar sebze ekmek için zaman bile bulamadılar. Bu yüzden onlara domates ve yeşil fasulye götürüyoruz.”

Bu tam büyükanne Ellen’in yapacağı bir şeydi. her zaman başkalarına iyilik yapıyordu. biz Glass Dağı yolunda küçük çiftlik evlerinin yanından geçtik. Eğer birileri varsa bize el sallardılar, ve bizlerde onlara el sallardık.

Büyükanne Ellen birileriyle konuşsun diye birçok kereler Sara Teyze atı durdurdu. Bazı insanlar onun adının Ellen White olduğunu bile bilmiyorlardı. Onlar sadece onun Tanrıyı seven yaşlı bir kadın olduğunu biliyorlardı.

Büyükanne konuştuğu yada el sallayan her kişi hakkında bana güzel şeyler söyledi. Yabancıların onu çabucak sevmesine ve dost olmasına şaşmamak gerekiyor.

Ben büyüdüğünde, neden büyükannemi bu kadar çok sevdiğimi merak ettim. Ben genç ve her zaman meşguldüm ve o yaşlı ve yorgundu. Neden onun yanında olmayı seviyordum?

Ben galiba cevabını, Sara Teyzenin büyükbabama yazdığı bir mektupta buldum. “Senin bulunmadığın süre içerisinde, annenin durumu düşündüğümüzden daha farklı. Akşamları şarkı söylüyor. Gündüzleri şarkı söylüyor. Duş dayken bile şarkı söylüyor. Nerdeyse, günde iki kez onu gezdiriyoruz.”

Hangi çocuk akşamları yada gündüz hatta duşta bile şarkı söyleyen şeker bir büyükanneyi sevmez ki?

Yedinci Bölüm:

Erikler, Erikler, Erikler

“Bak, erik ağacının altında çapa çapalıyorlar. Okulun iki yada başka bir gününde, erikleri toplamak için dışarıda olacağız. Heyecanlı bir şekilde çocuklar bağırdılar ve Foothill okul binasından Sanatoryum’a doğru kendilerini yönlendirirken parmaklarıyla gösterdiler.

“Geçen yıl, günde on kutu topladım.” diyerek sekizinci sınıftan bir çocuk iddia etti.

“Ben daha iyisini yapabilirim.” diyerek daha küçük bir erkek çocuk bağırdı.

“Lütfen” dedi bir kız, “Çok fazla kendini yorma. Bütün erikleri toplar toplamaz, okula geri dönmeliyiz.”

Erkekler başlarını salladılar. “Önemli değil. Düşünsene ne kadar çok para kazanabiliriz. Bir kutuyu on sente satabiliriz. Biz o kadar hızlı çalışacağız ki, siz kızlar toz altında kalacaksınız!”

Büyükanne Ellen Elmhavenini satın aldığı anda, bu arazi üzerinde iki bin erik ağacı vardı. Her yıl erikler toplanmak için elverişli durumdayken, Bay James, onun bahçıvanı, ağaçların altını çapalıyor, ve sonuçta toprağı yumuşak olana kadar çapalardı. Ve sonrada güçlü kutuları ağaçların altına

diziyorlardı. Ve her şey hazır olduğunda, güçlü bir çiftçi bu ağaçları sallıyor ve erikler aynı yağın yağmur gibi yere düşerlerdi.

Her sene, Foothill Okulu, öğrencilerin erik topladıkları dönem içinde kapalıydı. Bu şekilde toplanan paralarla okul faturalarının ödenmesine çocuklar yardım ediyorlardı.

Büyükanne Ellen gelmeden önce, aileleri St. Helena Senatoryumunda çalışanların çocukları için dua evine ait hiçbir okul yoktu. Ama Büyükanne Ellen Elmhaven'i satın aldıktan sonra yaptığı ilk şey, dua evinin bulunduğu yerde onuncu sınıfa kadar bir okul yaptırmak oldu. 1902'de bu okul açıldı.

Bu Foothill Okuluna Büyükanne Ellen'in beş torunu ve onun bir düzine torununun torunları gitti. Kendimin keçi patikasından aşağı doğru yürüyüp, Senatoryum'un yolundan geçip okul bahçesine giderken ki günlerimi hatırladım. Benim oraya gitmem beş dakika alıyordu.

Erik toplama zamanını sevmiyordum. Herkes erikleri toplamak için çalışırdı-hatta ben bile! Ah, onları toplamak için dizlerim ve ellerimin üzerinde çamurun içine doğru eğilmekten nasılda nefret ediyorum. Tırnaklarımın içindeki toprağı hissetmekten nefret ediyordum-bazen hala onları hissettiğimi düşünüyorum. Bir kutu bile erik toplayıp toplayamayacağımı merak ediyordum. Aslında en çok istediğim şey, benim yaşlarımda bir kızla çalışmak ve oynamaktı. Ama öyle birileri yoktu.

Virgil'in üç arkadaşı vardı. Amcamız, Arthur White Donald Bree ve Lyold Mason'la nerdeyse aynı yaşıydı. Aynı zamanda onların aileleri de Büyükanne Ellen'na çalışıyorlardı. Bu çocuklar para kazanma konusunda heyecanlıydılar. Ben ise sadece koşmak ve saklanmak istiyordum.

Bazen ben Grace teyzeme yardım ediyordum. O on-dört yaşındaydı, ve onun işi çalışan ve susayanlara soğuk

limonata vermektir. Bay James ve yardımcılarının erikleri büyük tel sepetlerin içine düşürmeleri ve bunları kaynayan suyun içine atmalarını seyretmek oldukça eğlenceliydi. Bu şekilde eriklerin derileri ayrılırdı. Sonra birkaç gün güneşte kurumaları için masanın üstüne koyarlardı.

Büyükanne Ellen'a göre, her erik çok değerliydi. Tanrı onları büyüttü. Bu yiyecekti ve biliyordu ki aç olanlar varken bunları ziyan etmek günahı. Bu yüzden bu erikler toplandı, kurutuldu ve kutulara yerleştirildi, daha sonra büyükanne Ellen bunları gönderdi. Büyükannem aç olan çocukların bulunduğu Adventist okullarına ve ayrıca çoğu gemilerle başka yerlere gönderildi.

Sekizinci Bölüm: Bize sevgi vermek için asla meşgul değildi

Büyükanne Ellen nerdeyse seksen-yedi yaşındaydı, o ve onun yardımcıları daha fazla saat çalışmaya başladılar. onlar onun en son yazdığı kutsal kitapla ilgili olan kitabını bitirmeye çalışıyorlardı. Büyükanne Ellen çok yaşlıydı, onlar onun çok yaşamayacağından korkuyorlardı.

Benim annem bile ofiste yardım ediyordu. Annem bizi pencereden görebilsin diye Virgil ve ben Elmhavenin bahçesinde oynuyorduk.

Herkes bu kadar meşgul iken ben yalnız kalırdım. Kimsenin bana ayıracak zamanı yoktu. Ama Büyükanne Ellen'in her zaman biz çocuklarla konuşacak zamanı vardı. Ama zor olan onu görebilmektir, ve bunun nedeni ise, Sara Teyzeydi.

Eğer o her zaman girdiğimiz arka kapıdan bizi görürse, bize “Siz çocuklar gidip, koşup oynayın. Büyükanneniz şu anda meşgul.” diyordu. Virgil ve Ben, Sara Teyzeye karşı asla itaatsiz davranmazdık. O, büyükanmemizin otuz yıldır hem bakıcısı hem de yardımcısıydı, ve sanki Elmhaven onun sorumluluğu altındaymış gibi gözükiyordu.

Her zaman iyi bir fikre sahip olan erkek kardeşim, bir gün dedi ki, “Eğer Sara Teyze bizi görmese, bize ‘büyükannenini rahatsız etme’ diyemez. Hadi gelin bugün evin önünde oynayalım.”

Elbette orada bir ön kapı vardı, ama ailemiz bizimle değilse buradan asla içeriye giremezdik.

O gün uzun bir süre, Sara Teyzenin faytona binip şehre bir şey almak için gittiğini gördük. Hemen, Virgil elimi tutup beni arka terasa götürdü. Büyükanne Ellen’in yazma odası tam mutfağın üstündeydi. Biz arka kapıdan girdik ve terastan geçtikten sonra onun odasına çıkan merdivene geldik.

Bu merdivenler beni korkutuyordu. Bu merdivenler dik ve karanlıktı, orada ışık vermesi için minik bir pencere vardı. Virgil benim gibi korkmuyordu. O hiçbir şeyden korkmuyordu. Virgil beni bu korkunç merdivenlerden çekip beni Büyükanne Ellen’in yazma odasına giren küçük kapıya götürdü.

Biz büyükanne Ellen’in özel bir insan olduğunu ve onu rahatsız etmememiz gerektiğini biliyorduk. Böylece Virgil küçük kapıyı açtığında orada bizi görene kadar bekledik. O en sevdiği yazma köşesinde oturuyordu, oturduğu yerin üç tarafında pencere vardı.

Bize doğru baktığında gülümsedi ve “Hadi yanıma gelin.” dedi.

Mutluluk içinde, onun sandalyesinin yanına koştum. Onun kucağına oturmak için o çok yaşlı, ve ben ise çok büyüktüm. Ama bir kolunu benim üstüme ve bir kolunu Virgil’in üstüne koyduğunda onun bizi sevdiğini anladık. Biz ona bu sabah olanları anlatırken o sırada bizi dinledi. O bizim her zaman söylediklerimizi dinliyordu.

Büyükanne Ellen ellerimi onun ellerinin arasına aldığı bir anda, ellerimi tutup öptü ve “Bu güzel küçük eller sana ve

Tanrıya aittir. Tanrı'dan iste ve o bu güzel eller yaşlanmadan sana binlerce düşünceli ve iyi şeyler yapmanda yardım edecektir.”dedi.

Sonra bizden anne ve babamıza her gün yapabileceğiniz iyi bir şey düşünmemizi söyledi. Virgil küçük evimizin terasını ve merdivenlerini süpürebileceğimizi söyledi. Ben masanın üstüne çatal, bıçak gibi şeyler koyabileceğimi söyledim.

“Aferin” dedi Büyükanne Ellen. “Ama bunları anneniz söylemeden önce yapmaya gayret edin. Ona sürpriz yapın” dedi.

Sonra aklına yapabileceğimiz başka bir şey geldi. “Senin annen ofiste bana yardım etmekle meşgul,”dedi. “Annenize yardım etmek için bahçeden bir sepet dolusu bezelye toplamak ister misiniz?

“Evet! Evet, Büyükanne” dedik. “Mutfaktaki ahçıdan bir sepet isteyin.”dedi. Sonra mutluluk içinde merdivenlerden aşağıya koştuk. İyi bir şey yapacağımız için mutluyduk. Bize sevgi vermek için asla meşgul olmayan bir büyükannemiz olduğu için mutluydum.

Dokuzuncu Bölüm:

Doğum günleri,beyzbol ve otomobiller

Elmshaven'de Büyükanne Ellen'in yanında yaşarken en iyi hatıralarımdan bir tanesi ise doğum günleriydi.

Benim annem Ella, sekiz yaşındayken onun annesi öldü. Sonra Büyükanne Ellen kollarını açıp annemi ve onun kardeşi olan Mabeli evine aldı. Seneler sonra Avusturya'da annemin babası Ethal May Lacey adında bir kadınla evlendi. O benim annemden sadece sekiz yaş büyüktü. Sonra Virgil ve ben doğduğumda,o büyükanne olmak için çok gençti. O bizim ona 'Anne White' dememizi istiyordu. Biz onu çok seviyorduk.

Her sene, Anne White, ben ve küçük oğulları, Arthur ve Fransis için bir doğum günü planlardı. Bizim doğum günlerimizin tarihleri arasında yalnızca birkaç gün vardı. Önceden söz ettiğim gibi, Arthur Virgil ile aynı yaşıydı ve Fransis benden üç yaş küçüktü. Anne White bize hep dondurma partisi yapardı-özel bir hediye idi.

Benim ikiz amcalarım, Henry ve Herbert sanatoryumun marketinden büyük bir buz satın aldı. Bu buzu

küçük bir vagonla tepeden aşağı indirdiler. Onlar yok iken, Anne White karamele benzeyen bir tatlı yaptı. Soğuttu ve sonra da dondurma kabına koydu.

Eve döndüklerinde, ikizler buzu mahzenin merdivenlerinde ezdiler. Sonra da buza tuz karıştırdılar ve kabın etrafına koydular. Buz kabı döndürüldüğünde, kap buzun etrafında dönmeye başlar ve içindeki karamele benzeyen bir tatlı özel bıçaklarla karıştırılırdı.

İlk başta, ben bile dondurma kabını döndürebilirdim. Ama içindeki karamele benzeyen tatlı soğumaya başlardı, o kadar soğuyup donardı ki ancak ikizlerin güçlü kollarının döndürebileceği bir hale gelirdi. Artık bir kez daha döndürülemediğinde, “Donmuş” deme zamanı geliyordu. Birden, nerden geldiği bilinmeyen bir şekilde herkes merdivenlerde küçük bir parça dondurma istiyordu.

Biz çoğu zaman doğum günlerini ağaçların altında piknik masasının etrafında kutluyorduk. Annem pastayı getirirdi. Bazen iki pasta gerekiyordu, çünkü bir pasta yetmiyordu orada bir düzineden fazla insan olurdu.

Büyükanne Ellen dışarıya çıkıp bize katılamayacak kadar hasta yada yorgun olduğu zaman, biz her zaman ona bir dilim pasta götürürdük.

Hatırladığım çok özel olan diğer bir zaman ise Sebt Günü’ydü. Babam, Calistoga adında bir kasabaya yakın dua evinde vaaz veriyordu. Biz sabahları faytonumuza binip gidiyorduk, atımızın adı Babe’di. Eğer Sebt Okuluna zamanında varmak istiyorsak erkenden yola çıkmalıydık. Biz her zaman zamanında gitmek istiyorduk. Babam vaazcı olduğundan beri, erken gidip iyi bir örnek olmak istiyordu.

Her hafta Babam dua evine ilk gelenlerden biriydi. Ve son gidenlerden biriydi. Babama gidip, “Hadi gidelim” dememem gerektiğini öğrenmiştim.

Aynı sizler gibi, biz de Sebt servisinden sonra her zaman acıkıyorduk. Ve önümüzde uzun bir dönüş vardı. Ama annemin her zaman faytonda sakladığı bir öğlen yemeği vardı. Biz sonunda dua evinden ayrıldıktan sonra, babam bizi çok sevdiğimiz yer olan temiz ama soğuk suyu olan derenin yakınında ki bol çimlik alana doğru bizi götürürdü. Sonra da Babe’i yemesi için bir çim yada samanlık bir yerde onu sallardık.

Ve sonra da annemiz, yere örtü koyarken ona yardım etmemiz için bize izin verirdi, sonra bir sepet dolusu yemek getirirdi. Dışarıda yemek yemek içeride yemek sofrasında yemek yemekten daha lezzetli gelmiyor mu? Bizimki her zaman lezzetliydi.

Öğlen yemeğinden sonra, ailem küçük bir uyku için yere yatarlardı. Virgil ve ben ise sessizce derede oynardık. Biz her zaman, Sebt okulunu ve sessizce oynadığımız oyunları hatırlıyoruz. Ama bir keresinde Virgil’in bir kertenkele tuttuğunu ve bunu elbisemin arkasına koyduğunu hep hatırlarız. Sonra ne olduğu eminim tahmin edebiliyordunuz? Annem Virgil’i uzun bir süre bir tahtanın üzerinde oturttuğu zaman kendimi hiç kötü hissetmedim.

Sonra, ailemle birlikte ormanda kısa bir yürüyüş yaptık. Daha sonra ise, eve dönmeden önce annem ve babam, bize Küçük Arkadaşımız’la ilgili hikaye okudular.

Hatırlayabildiğim en iyi anı ise, anne ve babamın bizimle beyzbol oynadıkları zamandı.

Bir beyzbol alanı olsun diye, Büyükanne Ellen torununa bir arazi verdi. Bazen sıcak yaz öğlenlerinde birileri gelip, “bu akşam top oynayalım” derdi. Daha sonra, oynamak isteyen herkes, burada meşgul olurdu.

Evdeyken, anneme ekmek yapmakta veya sandviç yapmasında yardım ederdim. Annem, beyaz fındıklı ve kuru üzümlü kurabiye yapsın diye bahçeden meyve toplardım, ve

içmek için soğuk süt getirirdim. Bir keresin de, Arthur ve Grace'in bir kase içinde satın aldıkları güzel ve tatlı çileği hatırlıyorum.

Arada sırada, sıcak ve güzel günler olduğunda, birileri büyükannemi ve Sara Teyzeyi alıp gelirdi. Onlar büyükannem rahat etsin diye onun üstüne bir örtü koyarlardı.

Büyükannem, hem kızların hem de erkeklerin topa vurmasını öğrenmeleri gerektiğini söyledi. Ben, babamın Virgil ve Arthur'a beyzbol sopasını nasıl tutacaklarını ve vuracaklarını, onlara gösterirken ki hallerini hala gözümün önünde. Büyük oyuncular, daha sabırlı oldukları için, benimde bir vuruş yapmama kızmıyorlardı.

Birileri topa vurduğu zaman büyükannem gülüp el çırpardı.

Ve Virgil'in, eve gelene kadar koştuktan yorulup hemen eve girdiği bir zamanı hatırlıyorum.

Sonra bağırmaya başladı. Ve dedi ki, "Henry ve Herbert bir otomobil almışlar! Bu bir siyah Ford arabaydı. Onlar, beni ve Arthur'u bir gezintiye çıkaracaklarını söylediler."

Suluk almadan dedi ki, "Baba, bizim bir otomobile ihtiyacımız var. Lütfen bir tane al. Kullanabileceğimden eminim, bunu yapabilirim."

Babam cevabını gülümseyerek verdi. "Sende biliyorsun ki, Henry ve Herbert babalarından bir araba istediklerinde babaları onlara, yeterince para kazandıklarında bir araba alabileceklerini söyledi. O araba için harcadıkları her kuruşu çok çalışarak kazandılar. Böylece, Virgil eğer sen para kazanırsan seninde bir araban olabilir, hem de bu araba senin olur."

Virgil bunun çok zaman alacağını biliyordu. Ama o kazandığı parayı topladı ve alacağı arabayı hayal etti. Ve o on-dokuz yaşındayken, ilk arabasını aldı.

Henry ve Herbert'in arabasına ilk binen kişilerden bir tanesi Büyükanne Ellen'di. O, onlar için çok mutluydu ve bir arkadaşına mektubunda şunları yazdı:

“Willie ve ailesi çok iyi ve onun ikizleri çalışmakla meşguller. Onlar devamlı çalışarak araba satın aldılar, ve dün ilk kez onların arabasına bindim. Bu, hayatım boyunca bindiğim en kolay araçtı.”

Benim ve Virgil'in, ilk otomobile bindiğimiz o heyecanlı günü hala hatırlayabiliyorum. Onlar, bizi tepeye, Sanatoryuma ve dağdaki Pacific Union Kolejine götürdüler.

Onuncu Bölüm: Cuma Öğlen Hatıraları

Elmshaven’da yaşadığım Cuma öğlenlerini asla unutamam. Sebt banyom yapıldıktan sonra ve saçlarım kıvrıldıktan sonra, evimizin önünde Willie Dedenin ailesinin gelmesini beklerdim. Güneş artık batıyordu. Biz, Büyükanne Ellen’in evine, gün battımı ibadetine gidiyorduk.

Sen bizimle gelmeyi ister miydin? Eğer sen oraya gelmek isteseydin şöyle olurdu. Biz, ailemle beraber gidiyorduk. İki büyük adam ikizdiler ve onlar benim amcamdı. Onların adı, Henry ve Herbert’tı. Virgil ile yürüyen Arthur’du. Onlar her zaman birliktedir. Uzun kahverengi örgüleri olan güzel kız Grace Teyzeydi. En, sevdiğim amcam ise Willie Dede’nin kucağındaydı. O, Frances amcaydı ve o hala bir bebektir.

Biz Elmshaven’in terasına doğru yürürdük. Babam kapıyı açıp bizi içeri alırdı. Merdivenin camından bakarken Güneşin batışına, “ah, bu çok güzel!” diyorsun. Renkler koridoru ve ilk odayı aydınlatıyordu.

Büyükanne Ellen sallanan sandalyesinde oturuyordu. Ve bizi gördüğü için gülümsüyordu. Elmshaven’a hoş geldiniz diyordu.

Şöminede güzel bir ateş yanıyordu. Yetişkinler koltuklara ve sandalyelere oturuyorlardı. Çocuklar ise, yere koyulan yastıkların üstüne oturuyorlardı. Şöminenin yanında oldukları için arkaları ısınıyordu.

Grace teyze şarkı kitaplarını dağıtırken, annem orgu çalıyordu. Biz devamlı şarkı söylerdik. Ben Virgil’e bakıyordum ve onun gözleri kapalıydı, ve dedi ki, “ben senden daha sesli söyleyebilirim”.

Bende gözlerimi kapadım ve “ben sana gösteririm” dedim.

Bizim sesimiz bağıracak kadar yükseldi. Müzik birden durdu. Ne diyecek diye, babamın yüzüne bakıyordum.

O bir şey söyleyemedi. Büyükanne Ellen kibarca, “Çocuklar, bir gün meleklerle şarkı söyleyeceğiz. Biz burada onların korosuna katılmayı öğreniyoruz. Sesimizi hoş tutalım.” dedi.

Meleklerle şarkı söylemek mi? Ah, bu ne kadar güzel bir düşünce! Öbürleri şarkı söylemeye devam etti. Ben ise meleklerle şarkı söylemeyi düşünüyordum.

Dede Willie ve babam kutsal kitaptan bir hikaye okudular. Sonra dua etmek için yere diz çöktük. Ve Sebt Günü’ne hoş geldin, dedik.

Biz ayağa kalktığımızda, Büyükanne Ellen, “Siz çocuklar Sara teyzeyi takip edip neden mutfağa gitmiyorsunuz” Onun evinde yemek yenilmiyordu. Ama çocukların nasıl acıdıklarını biliyordu. Özellikle Sebt erken geldiği zaman.

Mutfakta soyulmuş şeftali ve fırından yeni çıkmış sıcak üzümlü çörek vardı. Sara teyze bize bir cam bardağa süt koydu.

Ama bizim hemen ilk olarak odaya gitmemiz lazımdı. Öğlenin neredeyse en iyi şeyi buydu. Her hafta bir büyük bizlere hikaye anlatırdı. Bu akşam Büyükanne Ellen’in sırasıydı. Henry ve Herbert, Büyükanne Ellen’ni sallanan sandalyesini kaldırıp odanın ortasına taşıdılar. Onun yüzünü görebilmek için ve elini tutmak için her zaman yastığımı onun sallana sandalyesinin yanına koyardım. Onun gülümsemesini görmeyi çok severdim.

Hikayesine başladı; “Bir akşam üstü, tam bu odada, arkadaşlarımla büyük bir ziyaret yaptım. Onlar ayrıldıklarında, çok yorgundum. Bu yüzden yatağıma yattım. Sol tarafımda bir acı hissettim, ve bu sebeple uyuyamadım.

sürekli bir taraftan bir tarafa dönüyordum. Sonunda, uykuya daldım.

“Sonra, uyandım ve bir daha dönmeye başladım. Birden farkına vardım ki, bütün acım kaybolmuştu. Ellerimi, kollarımı ve omuzlarımı döndürdüm, ama hiçbir acı yoktu. Tanrıma teşekkür ettim. Sonra gözlerimi açtım. Oda bir ışık ile doluydu. Çok güzel, tatlı bir mavi ışıktı. Kendimi cennetteki meleklerin kollarındaymış gibi hissettim.

Yatağıma oturdum ve kar kadar beyaz bir bulut gördüm. Havayı çok güzel bir müzik doldurdu. Şarkıları melekler söylüyordu. Sonra bir ses bana, “Ben senin Kurtarıcınım, Kutsal melekler senin etrafında.” dedi.

Biz çocuklar, “Büyükanne! Büyükanne!” dedik. “Tanrı seninle mi konuşuyordu?”

“Evet, küçüklerim” dedi.

“Bu Tanrıydı, benim ve sizin Kurtarıcınız. Ben buranın cennet olduğunu sandım ve mutluluk içinde, “o zaman burası cennet, artık dinlenebilir miyim?”

“Ses devam etti. ‘cennet mi? Hayır daha değil. Sana hala ihtiyacım var. Bana olan çalışmaların daha bitmedi.’ Sonra yine uykuya daldım. Uyandığım da çok güzel bir müzik duydum ve şarkı söylemek istiyordum.”

Mutluluk içinde Büyükanne Ellen, “Çocuklar, keşke meleklerin şarkılarını duyabilseydiniz! Bir gün duyacaksınız. Hepimiz Tanrının beyaz tahtında şarkı söyleyeceğiz. Ben sizlerinde benimle koroda olmanızı istiyorum.”

“Evet, büyükanne,” dedik. “Biz orada olacağız.”

Biz annemin kapıda olduğunu gördük. “Gelin, çocuklar, Sebt Okulu için yarın sabah erken kalkmalıyız.” dedi.

Akşam giderken, “Teşekkürler, büyükanne, sevgin ve hikayen için.” dedik.

Karanlıkta adım attık, ve tepede, çamların arasında kocaman bir ay gördük. Eve yürüyerek gittik. Biz, biliyorduk ki Tanrı bizim yanımızdaydı.

On-Birinci Bölüm: Cennete Kadar...Son

Fazla zaman geçmeden, Büyükanne Ellen yazı yazma odasına giderken yere düştü ve kalçasını kırdı. Ondan sonra, artık yürüyemiyordu. Çoğu zamanını yatakta geçiriyordu ve devamlı güçsüzleşti. Sonunda, 16 temmuz 1915'te Büyükanne Ellen öldü.

Ben asla onu unutmadım, yada beni sevdiğini gösteren özel yöntemlerini asla unutmam. Onu en son gördüğümde bana cenneti gösterip, "Seni orada göreceğim." dedi.

Ve biliyorum ki, onu orada göreceğim. Büyükanne Ellen Tanrı için bir elçiydi ve benim için özel bir büyükanneydi.

Cennette beni göreceğine söz verir misin? Seni özel büyükanneyle tanıştırmayı çok isterdim.